

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. április 10.
(nagypéntek)**

Horváth Géza

RADIKÁLIS KIENGESZTELÉS

Énekek: 340; 339

Alapige: Zsid 10,1-25

Imádkozzunk!

Hálaadással köszönjük, drága Urunk, Jézus Krisztus, hogy ezen a napon nemcsak emlékezhetünk, hogy mi történt teveled, hanem arra figyelhetünk, és azon gondolkodhatunk, hogy mi történt ez által velünk. Hogy mily nagy az az áldozat, engesztelés, amelyet az ember bűne kívánt meg a mi mennyei Atyánk előtt, hogy mennyit kellett neked ezért szenvedni, életedet odaadni, a pokol kínját átélni rettenetes gyötrődéssel.

Hadd lássuk, Úr Jézus, ezen a mai napon is azt, hogy milyen nagy ára volt annak, hogy egyszer majd ott állhassunk a mi Atyánk előtt fehér mennyei ruhában, bűntől mentesen, istenfiúságunk, örökségünk, mennyei hazánk boldog tudatában. Kérünk Téged, hogy erre irányítsd az ige által a mi figyelmünket, Úr Jézus Krisztus, hogy mi történt velünk, és mi kell, hogy történjen ma is, aki komolyan veszi a te keresztedet, váltságodat és haláloedat, hogy mi is legyünk készen örömet a halálba adni ömberünket, természetünket, vágyainkat, kísértéseinket, és ránk nézve is igaz legyen, hogy „él bennem a Krisztus”!

Kérünk, szenteld meg a mi ünneplésünket, Urunk! Köszönjük, hogy a veled való kapcsolatunkat, a benned elrejtettségenket semmi nem akadályozza, befolyásolja, korlátozza. Áldunk Téged, hogy így is a te megváltott népedként borulhatunk le előtted ezen a mostani ünnepen. Kérünk, hogy tedd valóban számunkra ünneppé ezt a mai napot és a továbbiakat az elcsendesedés alkalmává, amikor te megszólalhatsz, és üzenetedet közölheted velünk az ige által!

Kérünk Téged, hogy szentelj most meg bennünket, hogy a szívünk elszakadjon sok hiábavalóságtól, e csalárd világtól, hogy a te drága igédnek hallgatói, befogadói, megtartói lehessünk! Add ehhez a te áldott Lelkednek erejét és segítségét!

Amen.

Igehirdetés

Szeretett testvéreim, most egy hosszabb szakaszt szeretnék felolvasni, mert csak így értjük meg az ige üzenetét, mégpedig a Zsidókhoz írt levél 10. fejezetének

RADIKÁLIS KIENGESZTELÉS

az 1. versétől kezdődően. Akiknek ott van előttük a Biblia, kérem, hogy nyissák ki a Szentírást ezen a helyen, és kövessük együtt az írott ige olvasását, melyből most egy verset emelek ki: *„Mert egyetlenegy áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszentelteket.”*

Szeretettel köszöntöm a testvéreket, és kívánom, hogy semmi ne gátolja ünneplésünket, hálaadásunkat, örömünket ezen a mai napon és a következő napokon se, annak ellenére, hogy nem a megszokott módon ünnepelhetünk!

Ezt a hosszabb szakaszt azért olvastam fel a Zsidókhöz írt levélből, mert a 10. fejezet Jézus Krisztus áldozatával foglalkozik.

A Zsidókhöz írt levél írója olyan zsidókból lett keresztyéneknek ír, akikben az evangélium meghallása után is nagyon erősen dominált az Ószövetség, hiszen ezt jól ismerték, évtizedekig gyakorolták életükben, beléjük ivódott ennek megtartása, és ne felejtjük el, hogy akkor, amikor ezt olvasták először, nekik még az újszövetségi iratok alig-alig álltak rendelkezésre. Ezért mielőtt erre rátérne, azért beszél az ószövetségi áldozatokról, hogy annál nagyobb legyen a Krisztus áldozata, annál tekintélyesebb legyen előttük az, amit Jézus Krisztus tett a Golgotán.

Azt mondja először, hogy a törvény és az áldozatok szertartásai emlékeztettek a bűnre és ezáltal arra, hogy a bűnnek van következménye, van büntetése. A szent, élő Isten nélküli élet ítéletet von maga után. Nem lehet büntetlenül semmibe venni a teremtő, megtartó Istennek az akaratát! Nem lehet elébe helyezni a saját akaratunkat, kényünk, kedvünk, vágyaink szerint élni és járni! Ez volt az ószövetségi áldozatok szerepe tehát, hogy emlékeztessenek a bűnre, amikor a papok áldoztak, és a főpap évente egyszer, a nagy engesztelési ünnepen bemehetett a Szentek Szentjébe, ahogy a Mózes 3. könyvében a 17. fejezetben is olvashatunk erről.

De azt mondja a Zsidókhöz írt levél írója, hogy ez csak árnyéka volt az eljövendőnek, vagyis az Ószövetség hívői is az eljövendőre vártak. Akik az Ószövetség idején hittek és az Istent szerették, azok vártak az eljövendőre, a megígértre, az egyszülött Fiúra, az igazi engesztelésre, az igazi világosságra és bűnbocsánatuk igazi eltörlésére. Erre mutattak előre az ószövetségi áldozatok, és ezért győzködi a levél írója a levél olvasóit, hogy erre figyeljenek, ez legyen hitük középpontja, ebbe kapaszkodjanak. Ne menjenek vissza az ószövetségi áldozatokhoz, a páska megtartásához, mert a mi húsvéti Bárányunk, a Krisztus, megáldoztatott értünk.

Mivel érvel a levél írója, amikor nagy-nagy szeretettel, féltő aggódással fordul oda ezekhez a testvérekhez? Először is arra mutat rá, hogy ezek az ószövetségi áldozatok sohasem képesek eltörölni a bűnt, és sohasem képesek tökéletességre juttatni az odajárulókat. Mindegyik áldozat csak ideiglenes megoldást, ideiglenes megtisztulást hozott, így olvassuk az igében. Tehát ezeket újból és újból meg kellett ismételnünk úgy, ahogy a 11. versben mondja: *„És minden pap naponként szolgálatban áll, és gyakorta viszi ugyanazokat az áldozatokat, a melyek sohasem képesek eltörölni a bűnöket.”* Vagyis, azt akarja ezzel mondani, hogy a bűnnek nem ez volt a megoldása. Az Ószövetség előrevetítette, hogy a bűnnek nem ez lesz a megoldása, nem ez lesz a radikális kiengesztelés, hanem az, ami majd nagypénteken fog történni. Az, ami majd ott a Golgota keresztyén meggy végbe. A törvény a bűntudatig vitte el az embert, a kegyelem azonban a bűn teljes elrendezését hirdeti. Ezért olyan nagyon fontos nekünk a nagypéntek!

Hadd ismételjem meg ezt a mondatot: a törvény csak a bűntudatig visz el engem és téged, a kegyelem azonban a bűn teljes elrendezéséről, arról a radikális engesztelésről beszél nekünk, amelyet Jézus Krisztus vitt véghez a Golgota keresztyén! Mivel zsidókat kellett meggyőzni, ezért a levél írója az Ószövetségből veszi az ígét, amely a zsidók előtt tekintély volt. Ezeket a verseket olvashatjuk a 40. Zsoltárban: „Áldozatot és ajándékot nem akartál, de testet alkottál nékem. Égő és bűnért való áldozatokat nem kedveltél. Akkor mondtam: Ímé, itt vagyok, a könyv fejezetében írva vagyom rólam, hogy cselekedjem, óh Isten, a te akarodat.”

Az Ószövetségben nemcsak az van leírva, hogy kik, hogyan és mikor vittek áldozatot, hanem az is megszólal, hogy Isten milyen váltságot készített. Hogy majd valaki ezt mondja: itt vagyok, a könyvtekerics rólam szól, rólam ír úgy, ahogy Jézus elmondja az egyik helyen, hogy „Mózes rólam ír”. Ezért is drága az Ószövetség, mint Isten kijelentett ígéje, mert azt mondja el, hogy Isten milyen váltságot készített nekünk Krisztusban. Olyan megoldást, amelyben el is engedte, és meg is büntette a bűnt, mert a Golgota keresztyé ezt jelenti: egyszerre, ugyanabban az eszközben, a kereszten, meg is büntette a bűnt és el is engedte.

Ha a testvérek megnézik a 40. Zsoltárt, akkor azt láthatják, hogy itt a Zsidókhoz írt levél írója nem pontosan idéz, mert nem úgy hangzik az ige, hogy „testet alkottál nékem”, hanem e helyett az van, hogy „füleimet felnyitottad”. Hogy a Bibliánkban miért van ez a kifejezés, annak az a magyarázata, hogy a Septuagintában így fordították: testet alkottál nekem; de tulajdonképpen ez a kifejezés is megegyezik a Biblia egészével.

Három fontos üzenete van annak, ami a 40. Zsoltárban elhangzik: „áldozatot nem akartál, égő és bűnért való áldozatot nem kedveltél, de füleimet felnyitottad”, annak az az üzenete, hogy nem szertartás kell az Úrnak, hanem **igéjének hallása és követése**. Isten azt mondja, hogy ez a lényeg, nem az égő és nem a véres áldozat, hanem az, amikor a füleket felnyitja. Miért? Azért, mert a hit hallásból van. Azért, mert az a csatorna, amit Isten meghagy a bűneset után az ember számára, a fül, amely által hallhatjuk az Urat, és amely ige hallása közben a Szentlélek hitet munkál és gerjeszt az ember szívében. A zsoltáros nem azt mondja, hogy ha nem végeznénk a liturgiát, akkor minden értelmetlenné válna, hanem a zsoltáros azt mondja, hogy „füleimet felnyitottad”! Azt mondja: hogyha nem szólnál Uram, akkor sírba szállókhoz hasonlóknak lennénk! Nem akkor lennénk a halottakhoz hasonlóknak, ha nem tudnánk végezni a szertartást, hanem akkor, ha nem figyelni rád! Ha nem azelőtt a beszélő, élő Úr előtt ülnénk, állnánk nyitott füllel és szívvel, aki meg akar bennünket szólítani!

Nézzétek meg, hogy nem Élit igazolja Isten a Bibliában, aki elvégezte a szertartást, hanem Sámuelre irányítja a figyelmet, aki azt tudta mondani, hogy „Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád!” Pál apostol később Korinthusban nem azt mondja, hogy azért megyek közétek, hogy elvégezzem a szertartást, hanem azért, hogy hirdessem a Krisztust. Rómába is így ír: köteles „vagyok néktek is, akik Rómában vagytok, az evangéliumot hirdetni”, amely erről az áldozatról tesz bizonyosságot, és szól nekünk. Az Isten testet öltött, Krisztusban megjelent, nekünk ideadott szeretetéről beszél. Amikor azt mondja Pál apostol később, hogy nem a sákramentumok kiszolgáltatásával volt elfoglalva, nem azért ment, hogy kereszteljen, de a kereszt-

ről való beszédnek erőt tulajdonított: „a keresztről való beszéd... nekünk, kik megtartatunk, Istennek ereje.”

Nem kell nekünk nagypénteken külsőségekben gyönyörködnünk, keresztutat járnunk, vagy a keresztet cipelni, vagy ahogy a Fülöp-szigeteken többen megfeszítik magukat ezen a napon, és emlékeznek! Az Isten hívó népe számára a 40. Zsoltár irányadó ma is: füleimet felnyitottad. Hallgatnunk kell a keresztről való beszédet, amelyről azt mondja Pál apostol, hogy „nem akarok tudni közöttetek másról, csak Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettéről”. Pál nem azt mondta Korinthusban, hogy „nosza, állítsunk ide egy nagy keresztet, Jézus Krisztus keresztjét, hogy nézzétek és emlékezzünk rá”, hanem azt mondja: kiállok elétek, és beszélek róla, mert Istennek hatalma az a hívők üdvösségére!

Ezért kell megnéznünk azokat az igéket is, amelyekre utalás van a Bibliában, mert ilyen csodálatos üzeneteket látunk benne: füleimet felnyitottad! Ebben látja a zsoltáríró az Isten kegyelmét, és nem abban, hogy mi mit teszünk; hogy visszük az áldozatot, hogy levágjuk ott a bárányt, hogy tőlünk mi telik ki, hanem, hogy Uram, tőled mi telik ki! Hogy te olyan Isten vagy, aki megszólítasz bennünket, aki beszélsz velünk, és aki füleinket felnyitod. Miért? Mert magunktól süketek lennénk; minket nem érdekelne az, hogy mit akarsz mondani! Ha te nem nyitod fel a mi fülünket, mi nem arra figyelnénk! Minden másra figyelnénk, csak nem arra, hogy te mit mondasz! De ez is megállja a helyét, hogy „testet alkottál nékem”, azért, mert ebben meg azt látjuk, hogy az inkarnáció célja a kereszthalál, az engesztelő áldozat. „Testet alkottál nékem”, vagyis arra irányítja a figyelmünket, amit az Úr készít, amit az Úr tesz a bűneink megoldásaként.

Testvéreim, ami nagypénteken történt, az ilyen mélyen gyökerezik! Amiről beszél az ige, hogy hogyan készítette elő Isten ezt az ünnepet, hogyan készítette elő Isten szeretete a mennyekben Krisztus áldozatát, és beszél ez nekünk azóta arról, hogy a bűn megoldása Krisztus! Az elmúlt napokban beszéltem valakivel, és szóba került, hogy bizony ma is milyen sok megkötözött ember van. Ez úgy került szóba, hogy valakit jó lenne elküldeni egy mentő misszióba, csak most azok is bezárták kapuikat és nem fogadnak olyanokat, akiket eddig szívesen és örömmel fogadtak, és ott tényleg sokan megszabadulhattak, mert Krisztus levette róluk a bilincseiket! Ezért szoktuk azt mondani, hogy az iszákos elmehet egy elvonókúrára, különféle gyógyszereket szedhet, de a bűn egyedüli megoldása: Krisztus! Egy megkötözött ember fogadhat sok mindent, hogy holnaptól másként lesz, hogy majd megjavul, de aztán meglátja, hogy nem megy! Sok szép ígéretét megtagadja, a „nagy fogadkozást, hogy csak tiéd szívem”, s mégis, a gyengeség bús rabjának marad.

Azt hirdeti nekünk nagypéntek, hogy a bűn megoldása: Krisztus. Az ő drága, önként vállalt áldozata. Az Ószövetségben a bárányok, meg áldozati állatok nem önként mentek oda, Jézus Krisztus azonban ezt önként vállalta. Azt mondta: a könyvtekericsben írva van: „Ímé, itt vagyok...”, hogy cselekedjem óh Isten a te akaratodat” és így folytatja a 10. versben: „A mely akarattal szenteltettünk meg egyszer s mindenkorra, a Jézus Krisztus testének megáldozása által.” Amikor a levél írója Jézus áldozatáról beszél, rögtön utána már nem is Krisztus áldozatáról beszél, hanem rólunk, hogy milyen ereje, hatása, következménye van ennek a hívők-

re nézve, és azt mondja: amely akarát nemcsak elküldte Krisztust, hanem amely akarát azért küldte el Krisztust, hogy megszenteltessünk egyszer s mindenkorra, Jézus testének megáldozása által.

Amikor Isten kegyelme előkészítette Jézus áldozatát, téged tartott szem előtt, nem a szenvedő Fiút, nem a szenvedő Krisztust, hogy áldozata által egyszer s mindenkorra megszenteltessél! Ő téged tartott szem előtt, aki hiszel neki! Az ő megváltott népéért áldozta magát, mondja a 14. vers: „Mert egyetlenegy áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszentelteket.”

Kérdezhetné valaki: hogyan lehetek én tökéletes? Amikor a Biblia erről beszél, akkor nem törvényi értelemben van szó arról, hogy tökéletesek lettünk, hanem evangéliumi értelemben. Törvényi értelemben az a tökéletes, aki megtartja a törvényt, teljesen, hiánytalanul eleget tesz a törvény minden rendelkezéseinek, evangéliumi értelemben viszont az a tökéletes, akit Krisztus megtart. Törvényi értelemben az, hogyha te megtartod a törvényt, evangéliumi értelemben, ha Krisztus tart meg téged! Ez az evangélium üzenete, mert ha törvényi értelemben lennénk tökéletesek, vagy attól függne a mi tökéletes voltunk, akkor mi azt soha el nem érnénk! Arról már az elején lemondanánk, bele se kezdenénk, de ha evangéliumi értelemben tesz bennünket Krisztus tökéletessé, akkor az azt jelenti, hogy ő tart meg minket! Az már teljesen bizonyos!

Ez a kifejezés, hogy „tökéletessé tenni”, „tökéletessé tette a megszentelteket” a következőket jelenti még: tökéletessé tenni, valamilyen állapotba hozni valakit; valakit végső állapotába juttatni; valamit bevégezni, befejezni; valakit célba juttatni. Krisztus áldozata ezt tette. Erre nem voltak képesek az ószövetségi áldozatok, és hadd mondjam így, erre nem képesek a törvényvallások! A törvényvallások tudniillik csak az elsőig jutnak, hogy mit kell neked tenned. A törvényvallások erre épülnek, még az úgynevezett keresztyénségen belül is: ezt tedd, azt tedd, ide menj, oda menj, ezt csináld, azt csináld! Majd akkor, ha ezt vagy azt megteszed!

Az evangéliumi keresztyénség azonban, amely a Jézus Krisztus evangéliumi értelemben tökéletességre hozott áldozatáról beszél, amely bennünket tökéletessé tesz, célba juttat, elvégez valamit, nem arról beszél, hogy neked mit kell tenned, hanem arról, hogy mit tett Ő! A törvényvallások különféle rendelkezésekhez kötik a bűnbocsánatot is: majd akkor Isten megbocsát; és félremagyarázzák azt az ígét, hogy „ha megvalljátok bűneiteket”! Azt először meg kell vallani, aztán nem mindegy, hogy hol vallod be; nem mindegy, hogy kinél; nem mindegy, hogy melyik bűnödöt; vajon mindet bevallottad-e? A törvényvallások állandó félelemben tartják az embert, mert hátha valamit elmulasztott megtenni.

Ez olyan, mint amikor egy kis baktérium ottmarad valahol. Hiába tisztítanak ki valamit, mégis elindul a fertőzés, és tovább fogja fertőzni azt a dolgot. Ottmarad valami, és állandóan ezen gyötrődsz, és az ördög meg közben ijeszt, hogy üdvöd is elvesztheted, mert nem tudsz belefogózni abba, hogy: „Nem alszik lelkemnek húséges öre, S Krisztusnak kegyelme elég nekem.”

Az evangélium azt mondja: „Higyj az Úr Jézus Krisztusban, és idvezülsz...” Kapaszkodj bele, hogy olyan helyzetbe hozott téged Jézus az Atya előtt, hogy már nem fog rád kárhoztató ítéletet mondani! Azért, mert ez az ige ezt jelenti, mert Jézus Krisztus befejezte a megváltást! Nem bizonytalan a cél előttünk, míg itt a

RADIKÁLIS KIENGESZTELÉS

földi utunkat járjuk, mert már ott vagyunk a mennyben! Befejezte a megváltást, végső állapotunkba hozott!

Hamisak azok a törvényvallások és azok a törvényvallást valló kegyességi irányzatok, amelyek azt mondják, hogy elvesztheted az üdvösségedet, hogy kieshetsz a kegyelemből! Testvérek, mutassátok meg nekik csak ezt az egy igét, és mondjátok el: nem, mert Jézus Krisztus meghalt a Golgotán! Mondjátok el: nem veszhetek el azért, mert Jézus Krisztus, az én drága Megváltóm és Uram garanciát vállalt, és nem azon van a hangsúly, hogy én mit tartok meg, hanem azon, hogy megtart Ó! (Jn 10,28-29)

Pál apostol boldogan vallja a Rómabeliekhez írt levélben, hogy „semmi el nem választ tőle”, amit az énekben úgy írt meg az énekíró, hogy „El nem szakaszt tőle már sem élet, sem a halál”. Nincs olyan fejedelemség, magasság, mélység, sem eljövendők, sem következendők, amelyek engem a Krisztus szerelmétől megfosztának! Miért? Azért, mert végső állapotomba juttatott! Lelkileg ez a végső állapotod! Testileg nem a végső állapotunk, mert megöregszünk, elgyengülünk, lehet, hogy évek vagy évtizedek múlva ránk se lehet ismerni, de lelkileg az Atya előtt bennünket végső állapotukban hozott Krisztus, mert örökre tökéletessé tette a megszenteltekét! Örökre ott van az én bűnbocsánatom; ott gyökerezik Krisztus irántam való szeretetében és áldozatában. Ez az egyetlen forrása minden kegyelemnek, és ez az egyetlen mentsvára a lelkemnek: Jézus Krisztus!

Testvéreim, a Biblia szerint ez a radikális kiengesztelés. Ezért hadd hirdessem ma is, hogy Jézus Krisztus nélkül csak törvényvallás lehetséges! Csak a törvényt tartja oda eléd, csak a cselekedetet teszi oda, hogy állandó félelemben légy, hogy vajon van-e üdvösséged vagy nincs; hogy elkárhozol-e vagy nem! Az Ószövetség idején az áldozatok sokasága nem törölte el a bűnöket, éppen ezért jött az Úr Jézus Krisztus, aki önként vállalta a Golgotát. Nagypéntek tehát, az Isten akaratának a végrehajtása. Nem Pilátus akarata a döntő, nem a népakarat határoz meg mindent, hogy „feszítsd meg”, nem Júdás csókján múlik minden, hanem az Atya akaratán és Jézus Krisztus engedelmisségén, akiről azt mondja az ige, hogy engedelmes volt halálig, mégpedig a kereszthalálig! Ezért boldogan hirdeti a levél írója a 17. versben: „És az ő bűneikről és álnokságaikról többé meg nem emlékezem. Ahol pedig bűnök bocsánata vagyon, ott nincs többé bűnért való áldozat.”

Ezért Krisztus váltsága egyszeri, golgotai kereszthalála tökéletes, teljes, hozzá mit sem tehetsz! Tökéletes és teljes, éppen ezért nincs szükség többé áldozatra, áldozásra; nincs többé szükség áldozópapokra sem! Így olvassuk az igében, csak erre kell figyelni, hogy mit hirdet az ige: „egyszeri halála”, „Krisztus egyetlen áldozata”, „egyszer s mindenkorra”, tehát végleg, „örökre”! Érdemes olyat csinálni, aminek nincs haszna, nincs értelme? Nem, mert nem törlik el a bűnt. Érdemes naponta áldozni? Nem. De nemcsak felesleges, hanem ige ellenes és Krisztus ellenes is!

Végül hadd beszéljek arról, hogy akik a Bibliát nem értik, azt szokták mondani, hogy ha a kegyelem elveszithetetlen, akkor azt csinálom, amit akarok! Ha úgyis van üdvösségem, akkor bátran bűnözhetek, mert akkor ennek úgyse lesz következménye! Ilyenekre is gondolt a Szentlélek, amikor a Szentírás igéit kijelentette, és ezért olvastam fel az egész szakaszt szinte, hogy lássátok, hogy Jézus Krisztus

áldozatáról beszél, és arról, hogy mi ennek a lelki következménye. Olvassuk csak el a 22. verstől: arról, hogy mire kötelez ez bennünket! Nem arra, hogy most már szabad vagyok a bűnre, hanem: „Járuljunk hozzá igaz szívvel, hitnek teljességével, mint akiknek szívük tiszta a gonosz lelkiismerettől. És testük meg van mosva tiszta vízzel; tartsuk meg a reménységnek vallását tántoríthatatlanul. És ügyeljünk egymásra, a szeretetre és a jó cselekedetekre való felbuzdulás végett..., intvén egymást..., mivel látjátok, hogy ama nap közelget.”

Vagyis, mi lesz annak a következménye, ha valaki azt vallja, hogy Jézus meghalt értem a Golgota keresztnél? Az, hogy szent életben fog járni, hogy bizalommal van az Úr felé, és hogy hozzá fog ragaszkodni! Az, hogy eléje önti szívének hátláját, mert tudja, hogy ki az, aki őt célba juttatta, aki őt tökéletességre vitte. Nem azért fog jót tenni, hogy üdvözüljön, hanem azért tesz jót, mert üdvözült! Ezért nem oka, hanem következménye lesz az üdvösségnek a jó cselekedet.

A 26. verset még hadd olvassam: „Mert ha szándékosan vétkezünk az igazság megismerésére való eljutás után, akkor többé nincs bűnökért való áldozat.” Ez is egy nagyon fontos vers, arról beszél, hogy a hívő ember, akit Krisztus áldozata tökéletességre juttatott, bűntől megbocsátott állapotba hozott, adóssága el van rendezve, el van fedezve, ki van fizetve, az nem fog szándékosan vétkezni! Vétkezni fog, de nem fog szándékosan vétkezni azért, mert Krisztus megszenteli; mert Krisztus ilyen állapotba hozza. Ő, ha vétkezik is, leborul sírva az Úr elé, hogy „Mossál meg engem, moss meg, Uram! Jól ismered te minden utam...”, de szándékosan nem fog vétkezni!

„Akkor többé nincs bűnökért való áldozat!” Mit jelent ez? Ha egyszer azt mondja, hogy Jézus halála egyszeri volt, miért mondja azt, hogy nincs többé bűnért való áldozat? Itt nem arról van szó, hogy Krisztust újból meg kell áldozni élőkért, halottakért, mert különben a bűneik nem bocsátanak meg! Itt egészen egyszerűen arról van szó, hogy Jézus Krisztus egyetlen golgotai áldozatát az Atya érvényben tartja. Vannak olyan törvények Magyarországon, amit mondjuk 1896-ban hoztak, és még mindig érvényesek.

Isten drága evangéliuma, amelyről azt mondja, hogy örök, az azt jelenti, hogy Jézus Krisztus áldozata mindmáig érvényes, és a hívők ebben a boldog tudatban élhetnek! És ha nem hiszel, úgy hallgatód ezt az istentiszteletet, akkor kérlek téged, hogy higgy, mert hited nemcsak az üdvösséget jelenti, hanem azt, hogy a te életed fölött Isten ezt a Jézus Krisztusban megjelent szabadító kegyelmet mindig, újból és újból érvényben tartja! Ezt jelenti az, hogy Jézus közbenjáró, hogy van Szószólónk az Atyánál: Jézus Krisztus – mondja János az 1. levele 2. fejezetében. Érvényes az, amit éneklünk: „Áll a Krisztus szent keresztje Elmúlás és rom felett”, és nem azt jelenti, hogy van egy fakereszt, ami még mindig áll, hanem azt jelenti, hogy az evangélium üzenete, amely Jézus keresztnélről beszél, az erő és hatalom minden időben, amíg ez a világ tart! Téged újból és újból megtisztít velem együtt; újból és újból oda visz bennünket a kegyelem forrásához, mert érvényes, és Isten ezt nem vonja vissza! Ránk alkalmazza Krisztus megváltásának erejét.

Testvérem, ne kételkedj hát! Buzdulj fel, adj hálát, járulj őhozzá bizalommal! Jézus Krisztusban beteljesedve lásd a te üdvösségedet! Nem megyünk vissza az ószövetségi szertartásokhoz! Nem megyünk vissza a törvény adta lehetőségek-

RADIKÁLIS KIENGESZTELÉS

hez, hanem az evangélium kínálatából élünk minden nap, kegyelemből, hit által, Krisztusért!

Ámen.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, nagy hálával a szívünkben köszönjük, hogy odaléptél az ószövetségi áldozatok helyébe. Köszönjük Neked, hogy az ige nem arról beszél, hogy ezek mellé léptél, hogy legyen még egy út, még egy kínálat a bűn elrendezésére, hanem ezek helyett, mivel azok tökéletlenek voltak, egyszeriek, ideiglenesek, odaléptél, mint tökéletes, mint egyszeri áldozat, mint igaz a nem igazakért, hogy bennünket Istenhez vezess.

Kérünk Téged, hogy áldj és őrizd meg bennünket! Kérünk ezért az egész nyomorult világért; ebből a nyomorúságból hozz ébredést, Urunk! Támassz ébredést, amikor az ember észreveszi gőgös voltát, megalázkodik előtted, és elkezd keresni téged. Kérünk, Urunk, mindazokért, akik nehéz helyzetben vannak, akik a vírus terjedésének megakadályozásban fáradoznak: orvosokért, nővérekért, szakemberekért, vezetőkért. Kérünk, Urunk, hogy adj a tudósoknak is tőled való kegyelmet, hogy felfedezzék, megtalálják a vírus ellenszerét!

Köszönjük, hogy figyelmeztetsz bennünket, Urunk, életünk halandó, voltára, kicsinységünkre, hogy előtted, mint nagy Isten előtt tudjunk megállni, hódolni, és hozzád hit által, Jézus Krisztuson keresztül kapcsolódni! Áldd meg kérünk szereteteinket, közelben és távolban! Adj nekünk ezekben a napokban türelmet, békeséget, és taníts bennünket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!

Ámen.

339. ének

1. Jézus, Istennek Báránya, Kínjaidat ég s föld szánja.
A nap, a nap sötétté változik, A föld, a föld reng és ingadozik.
2. Hegyek, halmok süllyedeznek, A kősziklák repedeznek,
Holtak, holtak Sírból feltámadnak, A szent, a szent Városban jelt adnak.
3. Íme, a templom kárpitja Kettéhasad és megnyitja
Helyét, helyét A szentek szentének, Jelét, jelét Jehova frigyének.
4. Mindezekből, ó, mit értsünk? És szívünkbe vajh' mit véssünk?
Isten, Isten Végtelen kegyelmét, Hozzánk, hozzánk Csuda nagy szerelmét.
5. Fiát a szeretet Atyja Kereszt kínjaira adja,
Értünk, értünk Hogy eleget tégyen, Urunk, urunk S üdvözítőnk légyen.
6. Köztünk van a Szentek Szentje: A híveknek ezt jelentse
Az ép, az ép Kárpit hasadása, Földig, földig Kettéhasadása.
7. Jézus, ki értünk szenvedtél, Hogy éljünk, halálra mentél:
Néked, néked Szívből hálát adunk, Holtig, holtig Híveid maradunk.